

inhoud

opwerpen, reddingspogingen, stormen	6	kolkingen, overijlingen, olielekken	16	schuifelingen, toewijdingen, motetten	64
iii	8	ja	18	opus 69	66
ii	9	neen/ja	20	opus 70	67
i	10	ja	24	opus 71	68
iii	11	ja	26	opus 72	69
ii	12	neen	27	opus 73	70
i	13	neen	32	opus 74	71
	14	ja/neen	40	opus 75	72
start	15	neen	56	opus 76	73

opwerpingen,

STOR

O de wintre oes agterloot, est nie aljinne mo voe in de vlakke zonne me't snukbeentje in de lugt te lign brunn tes nie aljinne mo voe druvn te kwjikh inn logtink in de sgouwte van de kimmel, de vlieskes tush u tjinn vant stampn toes win beist da de kinders katje mie en katje were speeln en fanta vroagn 'en meug ek wok ne vitabis?', tes nie aljinne me zunnepanjiln ip suldoategroavn t'installeern, tes ni al dadde nin.

reddingspogingen,
men

iii wat de zee opwerpt is wat we oprapen voor onze uitzet:
een bloempot, een breezer, een gloeilamp, een tetrabrik
met frambozensmaak, een plastic zak, een fles ketchup,
een ijzersponsje, brandhout in cellofaan, een schroefdop,
een jerrycan, bekers, een vuilniszak om alles te bewaren
en voor 's middags wier op een bedje van tamponhoesjes

wat de zee verzwijgt op zolder ingeduffeld tot wandaad
rusten onze slapen tegen elkaar in een afzetgebied
nemen onze lusten een onzichtbare hand te grazen
geen koehandel geen doelgroep zijn wij
wij schitteren in knulligheid leren we van ruis
te houden vandaag zijn wij twee dolfijnen

de sneeuw die we smelten op ons dak
sijpelt aan de voordeur tot ijs

ii uit de trevifontein stijgt stank van muntstukken;
een in flarden aan elkaar genaaide profeet wenst dat geen vreemde mogendheid
zijn geboorteland binnenvalt deze zomer;
zijn geluiden absorberen permanent metalen zoals lood, koper en aluminium;
het neusje van de zalm dat de vent is, huilt dat het nog goed komt tussen hem en
haar;
hij bevochtigt wat plooibaar aan hem is: oksel, binnenelleboog, binnenelleboog,
halsputje, oogholte, binnenelleboog, oksel, halsputje;
hij vermindert chloor en kalk voor een heerlijke, natuurlijke smaak,
puur en helder gefilterd;
het 5 km lange droomstrand met zijn exotische palmbomen doet
zich als absoluut highlight kennen en biedt optimale omstandigheden voor
ultimatief badplezier;
we zijn allemaal toeristen bij zijn welzijn;
een hand, losgeslagen van haar alledaagse, functionele context, op zoek naar
het vergetene, het afwezige, het anders onzichtbare, het sociaal plooibare;
Onder plaatselijke verdoving wordt de zwelling geopend en de aanwas
verwijderd, waarna pijn en zwelling snel afnemen;
Door de tropische warmte gaan de poriën wijd openstaan;
zij ligt met haar ene been uit de bank na te hijgen van de opgedane indrukken;

i ingewonden | | ontsteekt
een sigaret een volgende sigaret en danst | 2 | 3 |
inhaleert een mond de stad spuugt de zilte nacht uit
en danst | 3 | 4 | haakt een stroboscopische hand aan
schouder keert een wang tot wang tepelschurende
bloesjes knisperen op en neer een tong begeert van
zweet | 10 | 9 | telt af | 6 | 5 | tot aan de | 2 | 1 | kus

terwijl een bewasemde badkamer ligt af te koelen
ligt te rimpelen met buikpuin de kers op de taart
die de vent is | | wil dat een
geil lichaam de deur opent; op de afgrond van nee
en nogmaals nee het vormloze aflegt uit de bron
van haar kut, een warme geile straal die bij tegen-
druk van gevorkte vingers op zijn verbeelde gezicht

uiteenspat | | o slet | | melklaag kleeft aan borsthaar
een openbaar zwembad dat het minste gele wolkje
met verwijderen bestraft | | een onvergetelijke vent
loopt op blote voeten de tuin in | | kent een naam
om in de sneeuw te plassen | | loost terwijl de buren

in zijn rug zich afvragen – een oog op YouTube waar
Lynn Redgrave *troubled and dwindling* uitnodigt tot
korte- en langetermijnstrategieën voor het behoud
van het bergriviertje – welk gezeik nu het ergste is
het doorspoelbare of het overdadig doorgespoelde

iii Onze hond jankt nederig; hij heeft zijn starre achterpoten tot bij zijn drinkbak gesleept en verliest hem niet meer uit het o

zijn bloed heeft geen bron, elleboogt van hijgerige longen naar lamme spieren en terug; we stoppen ons hoofd in de aars van een veearts en beginnen te buikspreken; we leggen uit voorzorg om het hart een vetlaag aan

duisternis is noodzakelijk om vogels in een halogeen territorium op te sluiten, waar aan kinderhanden gesoldeerde profeten naar turen; je huid zuigt talg, scheidt pus, trekt een zwarte schutkring rond wat er op ontploffen staat

we hebben geen geld om vrienden te kopen, of een ander medicijn; in de zomernacht jankt vredig de hor

ii zwemmen doet ophelia bij stille maan met al haar jurken aan eskimoteert ze en duikt proestend boven het rietgors groet het groene meisje de haar aankijkende oevers omstrengelen haar polsen leggen een gelofte van spijt duwt ze van zich af stuwt ze het kroos uit haar neus vloeit het slijm houdt haar haar aan de oppervlakte als waar een hand zich nestelt denkt ze zichzelf een kind amper duikt boven de benen lossen eerst op in uitdijende onderrokken in afgebleekte regendruppels in blaadjes in wolken

in de sneeuw bij de rivier aan de rand van het bos achter het raam vanuit de keuken vraagt een pracht van een vent zich af hoe hij een lichamelijke enthousiasme nabootst; hij is van het soort dat zijn handen vergeet vuil te maken voor het eten, dat zijn pistool verloren legt en geen kinderen heeft, dat met armen vol schuim *Einstein on the Beach* meedirigeert, dat elke zondagmiddag een museum zou kunnen bezichtigen ware het niet dat hij in slaap viel in de zetel tijdens veldrijden, dat wolkjes blaast op het raam, een uitzicht tekent, vervolgens een naam, ten slotte een veeg; lijf dat verdwijnt in schaduw
de hemel bloost een naakte aanwezigheid
almaar lichtlozer valt de sneeuw

i golven breken op roestige, roerloos aaneengelaste profeten breken tot de heupen of schouders – tot de heupen of schouders verzonken turen door te turen dwingen ze de zee omeen manke meeuw of verdwaalde potvis opte hoesten – destromen om een manke meeuw te huizen wringen ze roestige, roerloos aaneengelaste profeten in de ondergaande zon – ondergaat gaat een vent uit de duizend onder in sleur in een meesleuren – in de verzonken zon in het rode vuilnis van de zon liggen broek en hemd en slip en schoenen kousen op het strand hem na te turen daarin een brief aan haar een uitgesproken boodschap af moet geven – vissen van aanzien met buigzame lichamen ze twisten om voedsel ze trekken duwen om de benen van een enige vent ze jagen ze duiken naar het slib – anders trappelen als baby tegen opperhuid trappelen bloed staat op botten – roestige, roerloos aaneengelaste profeten bespreken de brief en zal haar nimmer bereiken (definitie van geluk) – koud en troebel zwoegt en spuugt de lever wordt gepolijst even in de mond een golfje bloed omdat het zich aanbiedt niet dat hij het lust – als bij haar – als in een huwelijk wordt hij een bewust lichaam – een gistende vogeldrek vermengt een school tongen met onherbergzame oogkassen vermengt een tonijnnetende albatros verstrikt in nylondraden tussen gulpende kieuwen vermengt een warmtegolf onder afvalolie onder het fijn stof van afluandige winden boven afgekoeld sediment vermengt een koraalrif onder een richel met sponzen en anemonen als schuilplaats van trekkervissen en garnalen met lichtgevende ogen en zeekomkommers

in het zog van de vloed daagt de ochtend, dreggen
landlui, bibberend in hun vel, een crème van een vent
uit de branding

boten die opvaren en afvaren:

- 13 » de binnenkant van de romp van het opvarende laadruim biedt rugdekking aan een verstekeling – in de droogte van wagenonderdelen snakt hij;
- » de zee dicteert in het afvarende laadruim het op en neer van een verstekeling – door verleden uitgespuugd is hij slechts vlees;

start   ze lepelt regenwater uit zijn hoofd, neemt hem
bij de polsen en voorkomt dat hij de trein opstapt;
vies wordt het perron.

dat hij zijn hersens blootgeeft, doet de omstanders
om de stationschef roepen. spikkels en stofjes blijven
in de brij van zijn verstand kleven en hoe meer zij
oogcontact probeert te maken, hoe meer haar nagels
spreken,
hoe meer hij rondkijkt op zoek naar iemand met
blauwe sokken die hem de oplossing moet vertellen.
geroezemoes stijgt, de zon komt van achter
wolken, eerst op zijn linker- en dan op zijn
rechterhersenhelpt. hij droogt langzaam uit en
lekt en zij denkt dat hij om haar, dat hij naar haar
beeld zichzelf zal willen zijn.